

දමිළ භාෂාවෙහි ලක්ෂ්‍යාක්ෂර ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ ඇති මත පිළිබඳ සම්පිණ්ඩිත විවරණයක්

සුනිල් වික්‍රමසිංහ

හැඳින්වීම

ද්‍රාවිඩ භාෂාවෙහි මාතෘ භාෂාව වශයෙන් සැලකෙන දමිළ භාෂාවෙහි ස්වර ශබ්ද (உயிரெழுத்து) 12කි (ධම්මපාල හිමි, 2000: 3). උයිරෙඵක්තු (உயிரெழுத்து) නමින් හැඳින්වෙන ඒවාහි උච්චාරණ ස්වරූපයට අනුව විවිධ වූ වර්ගීකරණයන්ට ලක් වේ. පෙණහැල්ලේ සිට නිකුත් කරනු ලබන වායුධරාව කිසිදු අවරෝධනයකට ලක් නොවී උච්චාරණය වන ශබ්ද ස්වර නම් වෙයි. ඒ අනුව අ (අ), ඉ (ආ), ඊ (ඉ), ඈ (ඊ), ඉ (උ), ඊ (ඌ), ඊ (ඍ), ඊ (ඎ), ඊ (ඏ), ඊ (ඐ), ඊ (එ), ඊ (ඒ), ඊ (ඓ), ඊ (ඔ), ඊ (ඕ), ඊ (ඖ), ඊ (඗) වශයෙන් දෙමළ භාෂාවෙහි ස්වර ශබ්ද දොළහකි. මෙම ස්වර ශබ්ද හුස්ව හා දීර්ඝ වශයෙන් ද, ලක්ෂ්‍යාක්ෂර හා ප්‍රශ්නාක්ෂර වශයෙන් ද වර්ගීකරණයට ලක් වන අතර, පදයක යෙදෙන ආකාරයට අනුව වෙනත් ස්වර හා ව්‍යංජනවල බලපෑම මත විවධ ලෙස උච්චාරණයට ලක් වේ.

මෙම ප්‍රවර්ගීකරණය සඳහා මූලික වශයෙන් හේතු වී ඇත්තේ අක්ෂර උච්චාරණය සඳහා එහි විස්තෘතිය මගින් සිදු කරන බලපෑම යි. එනම්, ස්වර ශබ්ද අර්ථ විභේදනයට හේතු වීමත්, විස්තෘතිය/හැසිරීම වශයෙන් ස්වරවල ව්‍යාප්තිය පදදි (කේවල ස්වරය), පද මධ්‍ය (ව්‍යංජන ශබ්ද සමඟ එක් වූ ස්වර), පදන්ත (ව්‍යංජන ශබ්ද සමඟ එක් වූ ස්වර) වශයෙන් විස්තෘතියට ලක්වීමය (යෝගරාජා සහ නාගින හිමි, 1998:37-41).

ඒ අනුව ස්වර සියල්ල පදදියේත්, පදමධ්‍යයේත් යෙදෙන අතර v (එ) හැර සෙසු සියලු ම ස්වර ශබ්ද පදන්තයේ ද යෙදෙයි. මෙහි දී ලක්ෂ්‍යාක්ෂර හා ප්‍රශ්නාක්ෂර එ නමින් වර්ගීකරණයට ලක්වන්නේ වාක්‍ය විචාරාත්මක අවශ්‍යතාවක් වශයෙන් සැලකෙන පද සාධනයේ හා වාක්‍ය රටාවේ ස්වරූපයට අනුව වේ.

මෙම ලිපියෙහි මූලික අරමුණ වන්නේ ස්වර වර්ගීකරණයෙහි ප්‍රධාන කාණ්ඩයක් වශයෙන් සැලකෙන ලක්ෂ්‍යාක්ෂර මොනවාදැයි යන්න හඳුනා ගැනීමත්, ලක්ෂ්‍යාක්ෂරයන්හි උච්චාරණ ස්වරූපය පිළිබඳ විවිධ උගතුන් දක්වා ඇති මත පිළිබඳ සමාලෝචනය කරමින් විශ්ලේෂණය කිරීමත් ය.

ලක්ෂ්‍යාක්ෂර (සුද්ධෙයුත්ත)

කිසියම් වස්තුවක් හෝ පුද්ගලයෙක් සලකුණු කොට දැක්වීම සඳහා උපයෝගී කරගන්නා අකුරු සමූහය ලක්ෂ්‍යාක්ෂර නමින් හැඳින්වේ (ධම්මපාල හිමි, 2000 : 13). ඒ අනුව නාමපදවල මූලයෙහි යෙදී ද්‍රව්‍යයන් සලකුණු කර දක්වන **අ, උ, ඉ** (අ, උ, ඉ) ශබ්ද මේ ගණයට අයත් වේ. මෙම ශබ්දද අභ්‍යන්තර හා බාහිර සන්ධියක යෙදෙන ආකාරය අනුව අභ්‍යන්තර ලක්ෂ්‍යාර්ථ, බාහිර ලක්ෂ්‍යාර්ථ වශයෙන් දෙපරිදි වේ. අභ්‍යන්තර සන්ධියක දී ලක්ෂ්‍යාක්ෂර සහිත ශබ්ද ප්‍රස්තුත පදයෙහි අවියෝජනීයව සම්බන්ධ වී තිබේ. එහෙත්, බාහිර සන්ධිවීමේ දී දෙවන පදයෙහි ආදී ව්‍යංජනය ද්විත්ව වේ (යෝගරාජා සහ නාගික හිමි, 1998 : 40).

දෙමළ භාෂාවෙහි වෙනත් ස්වර ව්‍යංජන ශබ්ද මෙන් ලක්ෂ්‍යාක්ෂර ද විවිධ ශබ්දනු නියෝජනය වන ආකාරයෙන් උච්චාරණය වේ. එකී උච්චාරණ විවිධතාව පදනම් කරගෙන යෙදෙන පරිසරයට අනුව එක ම ශබ්දය වුව ද පදයක දී අර්ථ ගණනාවක් නියෝජනය කරන අවස්ථා හමු වේ. එ නිසා ලක්ෂ්‍යාක්ෂරයන්හි උච්චාරණ ස්වරූපය හඳුනා ගැනීම වැදගත් ය.

උච්චාරණ ස්වරූපය

‘අ’ ශබ්දය ආකාර දෙකකින් උච්චාරණය කරනු ලැබේ.

ර, ශ, ල, ජ, භ, ධ යන ශබ්දවලට හා ද්විත්ව වූ ආ හෝ ව්‍යංජනයකට ආ පූර්ව ශබ්දයට පූර්ව ව හෝ එය සිංහල ‘ඇ’ ශබ්දයට හුරුව උච්චාරණය වේ. එ නම්, උපමා, පූර්ව විකුචිත හුස්ව ස්වරයක් මෙහි. මෙහි දී සිදු වන්නේ දිවේ පූර්ව භාගය මුඛ රත්ධ්‍රයෙහි මධ්‍යයට තරමක් පහතින් පිහිටුවා ඒ සමඟ ම තොල් පැතිර තිබෙද්දී මෙම ස්වරය උච්චාරණය කිරීම යි.

මරාමරාම	(මැරම්)	ගහ
අරාම	(අැරම්)	පිර
මර්ආ	(මැට්ට)	අනිත්

(යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005:100).

සෛසු පරිසරයන්හි ‘අර’, ‘ගහ’ යන වචනවල ‘අ’ සහ ‘ග’හි ඇති ‘අ’ මෙන් ම, පදදී වර්ණයේ කේවල ව නැතහොත් ව්‍යංජනයක් සමඟ යෙදෙන ‘අ’ ශබ්දයට හෝ ‘කරත්තය’ යන පදයෙහි ‘ර’හි ඇති ‘අ’ ශබ්දය මෙන් හෝ ව්‍යංජන ශබ්දයකට පූර්ව ව යෙදෙන ‘අ’ ශබ්දයට සමාන ව හෝ උච්චාරණය වෙයි. එය අවච, මධ්‍ය එ නම්, දිවෙහි මධ්‍ය භාගය මුඛ රත්ධ්‍රයෙහි පහත් ම මට්ටමෙහි තිබෙද්දී උච්චාරණය වන හුස්ව ස්වර ශබ්දයකි. මෙම අක්ෂරයෙහි නිරූපණය සිංහලයෙහි සංවෘත ‘අ’ යන්නට කිසිදු විටෙක අදාළ නො වේ.

මආම	(මරම්)	විකුමය
අආම	(අරම්)	ධර්මය
පාආභු	(පංභු)	පංභුව (එහිම, 100).

‘ඉ’ ශබ්දය පද මූල, පද මධ්‍ය හා පද අග යන සියලු ම පරිසරයන්හි යෙදෙන අතර එහි උච්චාරණය දෙපරිදි වේ.

ඌ , ඹ , ශ , ඹ සහ ස්වරයකට පූර්ව වශයෙන් හා තනි අ යන ශබ්දවලට පූර්වව එය (ඹ) උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත ශබ්දයක් වශයෙන් විකුචිත ‘ඌ’ හෝ ආකුචිත ‘ඉ’ ශබ්දයකට සමානාකාරයෙන් උච්චාරණය වේ.

ඹහුරුකම	(ඉ(ඹ)කම)	බැවුම
ඹධම	(ඉ(ඹ)ධම)	ස්ථානය
ඹණකම	(ඉ(ඹ)ණකම)	එකඟ බව, සමඟිය

(යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005:101).

සෙසු සියලු ම පරිසරයන්හි සිංහලයෙහි ‘ඉර’, ‘ඉත්තෑවා’ යන තනි අකුණ ‘ඉ’ ශබ්දයට සමාන ලෙසින් උච්චාරණය කෙරේ. එනම්, දිවේ පූර්ව භාගය රළු කල්ල දෙසට සමීප ව ගෙන ගොස් තොල් පතුරුවා උච්චාරණය කරන උච්ච, පූර්ව හුස්ම ස්වරයකි.

ඹරුකම	(ඉරකම)	කරුණාව
ඹඹම	(ඉනම)	ජාතිය
ඹලකම	(ඉලකම)	ඉලකම (එහිම,101).

‘ඌ’ ශබ්දය ශබ්ද දෙකක් නියෝජනය කරයි.

කිසියම් පදයක මූලින් කේවල ව හෝ ව්‍යංජනයකට හෝ අන්තර්ගත වන විට එය සිංහලයේ ‘ඌ’ ස්වරයට සමාන උච්ච, අපර, සංකුචිත ලෙසින් උච්චාරණය වේ. එ නිසා ‘ඌ’ උච්චාරණයේ දී දිවේ පසුපස කොටස මාදු කල්ල සමීපයට ඉස්සෙන බවත්, තොල් රවුම් වීමත් සිදුවෙයි.

ඌරල	(ඌරල්)	වංගෙඩිය
ඌලකම	(ඌලනම)	ලෝකය

(යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005:102).

වෙනත් වචනයක ප්‍රථම නො වන වර්ණයක යෙදෙන විට එය උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත ලෙස ‘ඉ’ සහ ‘ඌ’ අතර ශබ්දයක් මෙන් උච්චාරණය වේ. ‘ඌ’ විකුචිත ශබ්දයෙන් හෝ ‘ඉ’ ආකුචිත ශබ්දයෙන් හෝ මෙය නිපදවිය හැකි ය.

ඌධු	(ඌධු(ඹ)²)	ලුණු
ඌධුධු	(ඌධු(ඹ)ධු(ඹ))	ඇඳුම (එහිම,102).

ලක්ෂ්‍යාක්ෂර ශබ්දෝච්චාරණය පිළිබඳ විවිධ මත

‘අ’, ‘ඉ’ සහ ‘උ’ උච්චාරණ ස්වරූපය ඉහත සඳහන් ආකාරයට දැක්විය හැකි වුව ද පොදුවේ මහාචාර්ය එස්.ජේ. යෝගරාජා, මහාචාර්ය ඩබ්.එස්. කරුණාතිලක, මහාචාර්ය ජේම්ස් ඩබ්. ගෙයර්, මහාචාර්ය එස්. සුසීන්දිරරාජා, මහාචාර්ය එස්. තිල්ලෙනාදන්, පූජ්‍ය ජී.යූ. පෝප්, අබේසිංහ ජයකොඩි, පූජ්‍ය වරකාවැහැර ධම්මපාල හිමි සහ පූජ්‍ය කදුරුගමුවේ නාගිත හිමි ආදී විද්වතුන් ඒ පිළිබඳ විවිධ අදහස් දක්වා ඇති අදහස්වල ඒකමානීය නො වන බවක් විද්‍යමාන වේ.

ඒ අනුව දමිළ භාෂාවෙහි ‘අ’ (A) ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ දක්වා ඇති අදහස් හා මත පහත පරිදි වේ.

පර්යේෂකයා	මතය
මහාචාර්ය එස්.ජේ.යෝගරාජා - මත 02ක් දක්වයි.	ර , ශ , ල , ෂ , ශ් , ෂ ශබ්දවලට පෙර, ෆ ශබ්දය ද්විත්ව වීමේ දී හා ෆ ශබ්දයට පසු ව ව්‍යංජනයක් යෙදෙන විට සිංහලයෙහි ‘ඇ’ මෙන් උච්චාරණය කෙරේ. සිංහලයෙහි ‘ඇ’ සහ ‘ඵ’ ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරයි.
කදුරුගමුවේ නාගිත හිමි	සිංහලයෙහි ‘ඇ’ සහ ‘ඵ’ ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරයි.
මහාචාර්ය එස්.සුසීන්දිරරාජා - මත 03ක් දක්වයි.	සිංහලයෙහි ‘ඇ’ සහ ‘ඵ’ ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරයි. ර , ශ , ල , ෂ , ශ් යන අක්ෂරවලට මුලින් ඇති ‘අ’ ලෙස උච්චාරණය වේ. ද්විත්ව වූ ෆ ශබ්දවලට පෙර යෙදෙන ‘අ’ ශබ්දය ද ‘ඇ’ ලෙස උච්චාරණය වේ.
මහාචාර්ය ඩබ්.එස්.කරුණාතිලක	සිංහලයෙහි ‘ඇ’ සහ ‘ඵ’ ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරයි.
මහාචාර්ය ජේම්ස් ඩබ්.ගෙයර්	එම
මහාචාර්ය එස්. තිල්ලෙනාදන් - මත 02ක් දක්වයි.	ර , ශ , ල , ෂ , ශ් යන අක්ෂරවලට මුලින් ඇති ‘අ’ ලෙස උච්චාරණය වේ. ද්විත්ව වූ ෆ ශබ්දවලට පෙර යෙදෙන ‘අ’ ශබ්දය ද ‘ඇ’ ලෙස උච්චාරණය වේ.
පූජ්‍ය වරකාවැහැර ධම්මපාල හිමි	‘අ’ (ආනා) ලෙස දක්වන මුත් විශේෂ ශබ්ද උච්චාරණයක් නො දක්වයි.

අබේසිංහ ජයකොඩි - මත 02ක් දක්වයි.	<p>ර , ණ , ල , ෂ , ශ්‍ර යන අක්ෂරවලට මුලින් ඇති අ 'ඇ' ලෙස උච්චාරණය වේ.</p> <p>ද්විත්ව වූ ආශ්‍රිත ශබ්දවලට පෙර යෙදෙන අ ශබ්දය ද 'ඇ' ලෙස උච්චාරණය වේ.</p>
----------------------------------	--

'ඉ' (i) ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ දක්වා ඇති අදහස් සහ මත පහත පරිදි වේ.

පර්යේෂකයා	මතය
මහාචාර්ය එස්.ජේ.යෝගරාජා - මත 02ක් දක්වයි.	<p>L , ණ , ශ , ශ්‍ර යන ව්‍යංජන අක්ෂරවලට සහ ස්වරයකට පෙර හා තනි ශ්‍ර යන ශබ්දයට පෙර I ලෙස උච්චාරණය වේ.</p> <p>L , ණ , ශ , ශ්‍ර යන ව්‍යංජන අක්ෂරවලට සහ ස්වරයකට පෙර හා ශ්‍ර කේවලව යෙදෙන විට I ලෙස උච්චාරණය වේ.</p>
කඳුරුගමුවේ නාගිත හිමි	L , ණ , ශ , ශ්‍ර යන ව්‍යංජන අක්ෂරවලට සහ ස්වරයකට පෙර හා තනි ශ්‍ර යන ශබ්දයට පෙර I ලෙස උච්චාරණය වේ.
මහාචාර්ය එස්.සුසිත්දිරාජා - මත 02ක් දක්වයි.	<p>L , ණ , ශ , ශ්‍ර, ශ්‍ර ශබ්දවලට පෙර ඇති 'ඉ' I ලෙස උච්චාරණය වේ.</p> <p>L , ණ , ශ , ශ්‍ර සහ ස්වරයකට පූර්ව වශයෙන් හා තනි ශ්‍ර යන ශබ්දවලට පූර්ව ව එය උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත ශබ්දයක් වශයෙන් උච්චාරණය වේ.</p>
මහාචාර්ය එස්.ඩබ්.එස්.කරුණාතිලක	එම
මහාචාර්ය ජේම්ස් ඩබ්.ගෙයර්	එම
මහාචාර්ය එස්.තිල්ලොනාදන්	L, ණ, ශ, ශ්‍ර, ශ්‍ර ශබ්දවලට පෙර ඇති 'ඉ' I ලෙස උච්චාරණය වේ.
පූජ්‍ය වරකාචාර්ය ධම්මපාල හිමි	ශ්‍රී (ඊනා) ලෙස දක්වන මුත් විශේෂ ශබ්ද උච්චාරණයක් නොදක්වයි.
අබේසිංහ ජයකොඩි	L, ණ, ශ, ශ්‍ර, ශ්‍ර ශබ්දවලට පෙර ඇති 'ඉ' I ලෙස උච්චාරණය වේ.

'උ' (U) ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ දක්වා ඇති අදහස් සහ මත පහත පරිදි වේ.

පර්යේෂකයා	මතය
<p>මහාචාර්ය එස්.ජේ.යෝගරාජා - මත 05ක් දක්වයි.</p>	<p>වචනයක මූල 'උ' ලෙස උච්චාරණය වේ.. වචනයක මූල 'උ', 'උඹ', 'ඔ', 'ඔ' යන ශබ්දයේදී පද මධ්‍යගත ව හා පදන්ත ව ද එය [u] උච්චාරණය වේ.</p> <p>වචනයක පළමු වර්ණයේ කේවල ව හෝ ව්‍යංජනයකට අන්තර්ගත ශ්‍ර ජ සිංහලයෙහි 'උ' ශබ්දය මෙන් ද සෙසු සියලු තැන්හි දී එය 'ඉ-උ' යන ශබ්දවලට අතරමැදි තත්වයක් දරන [u] ලෙස ද උච්චාරණය වේ.</p> <p>වචනයක මූල 'උ, උඹ, ඔ, ඔ' හැර සෙසු ස්වරයක් පද්ධතියේ යෙදී ඉන් පසු ව වචනයක මැද වචනාන්තයේ 'උ' ශබ්දය යෙදුණහොත් එය I ලෙස උච්චාරණය වේ.</p>
<p>කදුරුගමුවේ නාගික හිමි</p>	<p>වචනයක පළමු වර්ණයේ කේවල ව හෝ ව්‍යංජනයකට අන්තර්ගත ව උ සිංහලයෙහි 'උ' ශබ්දය මෙන් ද සෙසු සියලු තැන්හි දී එය 'ඉ-උ' යන ශබ්දවලට අතරමැදි තත්වයක් දරන [u] ලෙස ද උච්චාරණය වේ.</p>
<p>මහාචාර්ය එස්.සුසීන්දිරරාජා - මත 03ක් දක්වයි.</p>	<p>වචනයක පළමු ව්‍යංජනය වශයෙන් යෙදුණු විට සිංහලයෙහි 'උ'වලට සමාන ව උච්චාරණය වේ.</p> <p>වචනයක පළමු වර්ණයේ යෙදෙන විට සිංහල 'උ' ශබ්දයට සමාන උච්ච, අපර, සංකුචිත ස්වරයක් සේ උච්චාරණය වේ.</p> <p>වෙනත් වර්ණයකට යෙදෙන විට එය උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත ස්වරයක් සේ උච්චාරණය වේ.</p>
<p>මහාචාර්ය එස්. ඩබ්.එස්.කරුණාතිලක - මත 02ක් දක්වයි.</p>	<p>වචනයක පළමු වර්ණයේ යෙදෙන විට සිංහල 'උ' ශබ්දයට සමාන උච්ච, අපර, සංකුචිත ස්වරයක් සේ උච්චාරණය වේ.</p> <p>වෙනත් වර්ණයකට යෙදෙන විට එය උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත ස්වරයක් සේ උච්චාරණය වේ.</p>
<p>මහාචාර්ය ජේම්ස් ඩබ්.ගෙයර්</p>	<p>එම</p>
<p>මහාචාර්ය එස්. කිල්ලෙනාදන්</p>	<p>වචනයක පළමු ව්‍යංජනය වශයෙන් යෙදුණු විට සිංහලයෙහි 'උ'වලට සමාන ව උච්චාරණය වේ.</p>

පූජ්‍ය වරකාවැහැර ධම්මපාල හිමි	෧ (ඌනා) ලෙස දක්වන මුත් විශේෂ ශබ්ද උච්චාරණයක් නො දක්වයි.
අබේසිංහ ජයකොඩි	වචනයක පළමු ව්‍යංජනය වශයෙන් යෙදුණු විට සිංහලයෙහි 'උ'වලට සමාන ව උච්චාරණය වේ.

දත්ත විශ්ලේෂණය

ඉහත විවිධ මත ඒ ආශ්‍රයෙන් අදාළ ශබ්ද පිළිබඳ ඇති විවිධ මත පිළිබඳ විශ්ලේෂණය කිරීම මෙහි දී සිදු වේ.

ඒ අනුව යාපනය උපභාෂාවෙහි 'අ' ශබ්දයෙහි උච්චාරණ ස්වරූප ද්වයක් පිළිබඳ මහාවාර්ය එස්.ජේ. යෝගරාජා දක්වා ඇත. (යෝගරාජා, 1998, 2005: 100, 05) එහෙත්, ඒ පිළිබඳ ග්‍රන්ථ දෙකක දී ඔහු දක්වා ඇත්තේ මත දෙකකි.

1. සිය 'භාෂණ දමිළ' යන ග්‍රන්ථයෙහි ඔහු දක්වන ආකාරයට ර, ශ, ඌ, ණ, ෆ, ශ්‍ර, ෂ යන ශබ්දවලට පෙරත්, ආ ශබ්දය ද්විත්ව වීමේදීත්, ආ ශබ්දයට පසු ව ව්‍යංජනයක් යෙදෙන විටත් ආ සිංහලයෙහි 'ඇ' මෙන් උච්චාරණය කරනු ලැබේ (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 100).

2. එසේ ම, එය නිශ්චිත ව සිංහලයෙහි 'ඇ' මෙන් නො ව 'ඇ' සහ 'ඵ' ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරන බව ඔහු 'දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය' නම් ග්‍රන්ථයේ දී දක්වයි. මෙම අදහස 'භාෂණ දමිළ' යන ග්‍රන්ථයෙහි දක්වා නොමැත (යෝගරාජා සහ නාගික හිමි, 1998 : 04).

මහාවාර්ය එස්. සුසීන්දිරරාජා, මහාවාර්ය ඩබ්. එස්. කරුණාතිලක සහ ජේම්ස් ඩබ්. ගෙයර් යනාදීහු ද 'ව්‍යවහාර දමිළ භාෂා ප්‍රවේශය' නම් ග්‍රන්ථයේ දී එය සිංහලයෙහි 'ඇ' සහ 'ඵ' ශබ්ද දෙකට අතරමැදි තත්වයක් නියෝජනය කරන බව දක්වති. (සුසීන්දිරරාජා සහ තවත් අය, 1999: කං) එහෙත්, මහාවාර්ය එස්. තිල්ලොනාදන්, එස්. සුසීන්දිරරාජා සහ අබේසිංහ ජයකොඩි යනාදීහු 'කථන දෙමළ බස' යන ග්‍රන්ථයෙහි දී ර, ශ, ඌ, ණ, ෆ, ශ්‍ර යන අක්ෂරවලට මුලින් ඇති ආ 'ඇ' ලෙස උච්චාරණය කරන බව දක්වති. ඒ අනුව එහි 'ශ' ව්‍යංජන අක්ෂරය පිළිබඳ දක්වා නොමැත. එසේ ම, හුදෙක් අ ශබ්දයට පමණක් නො ව ද්විත්ව වූ අආ ශබ්දවලට පෙර යෙදෙන ආ ශබ්දය ද 'ඇ' ලෙස උච්චාරණය වන බව දක්වති. (තිල්ලොනාදන් සහ තවත් අය, 2007: XXVV). ඒ අනුව මහාවාර්ය යෝගරාජා සහ මහාවාර්ය සුසීන්දිරරාජා යන උගතුන් ග්‍රන්ථ දෙකක දී මත දෙකක් ද පළ කරන බව පෙනේ. එසේ ම, ජාත්‍යන්තර ශබ්ද ශික්ෂා භෝඩියෙහි ආ අක්ෂරයට සම්බන්ධ [A] ශබ්දිමය පමණක් පෙන්වුම් කළ ද 'අ' ශබ්දිමයෙහි ශබ්දහු දෙකක් දක්වා නොමැත.

ඒ අනුව සම්මත යැයි සැලකෙන යාපනය දෙමළ උපභාෂාවෙහි පමණක් නො ව පොදු ශබ්ද වර්ගීකරණය තුළ පවා 'අ' ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ ඒකමතික බවක් විද්‍යමාන නො වන බව පැහැදිලි ය.

‘ඉ’ ශබ්දය L, Ṇ , Ṇ , Ṇ යන ව්‍යංජන අක්ෂරවලට සහ ස්වරයකට පෙර හා තනි Ṇ යන ශබ්දයට පෙර I ලෙස උච්චාරණය වන බව මහාචාර්ය එස්.ජේ. යෝගරාජා දක්වා ඇත (යෝගරාජා සහ නාගික හිමි, 1998: 13). එහෙත්, ‘භාෂණ දෙමළ’ නම් ග්‍රන්ථයේ දී ඔහු දක්වා ඇත්තේ Ṇ ශබ්දයට පෙර වශයෙන් නො ව, කේවල ව යෙදෙන විට I ලෙස උච්චාරණය වන බව යි (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 101). ඒ අනුව මහාචාර්ය යෝගරාජා ග්‍රන්ථ දෙකක දී ‘ඉ’ උච්චාරණය පිළිබඳ මත දෙකක් පළ කර ඇති බව පෙනේ. එසේ ම, මහාචාර්ය එස්. සුසින්දිරාජා, එස්. තිල්ලෙනාදන් සමඟ එක් ව ලියන ලද ‘කථන දෙමළ බස’ නම් ග්‍රන්ථයේ දී හුදෙක් L, Ṇ, Ṇ, Ṇ නම් ශබ්දවලට පමණක් නො ව ඔහු ශබ්දයට පෙර ඇති ලද I ලෙස උච්චාරණය වන බව දක්වයි (තිල්ලෙයිනාදන් සහ තවත් අය, 2007: xxvi). නැවත ඔහු ‘ව්‍යවහාර දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය’ නම් වූ ග්‍රන්ථයේ දී තනි අට පෙර ඇති ‘ඉ’ ශබ්දය I ලෙස උච්චාරණය වන බව දක්වයි (සුසින්දිරාජා සහ තවත් අය, 1999: xxi) ඒ අනුව ‘ඉ’ ශබ්දයෙහි එක් ශබ්දනුවක් වශයෙන් සැලකෙන I හි උච්චාරණය පිළිබඳ ව ඒකමතික තීරණයක් නොමැති බව විද්‍යමාන වේ.

එසේ ම ‘උ’ ශබ්දයෙහි උච්චාරණ ස්වරූපය පිළිබඳ ද ඒකමතික බවක් නොමැත. ඒ අනුව මහාචාර්ය එස්. ජේ. යෝගරාජා සිය ‘භාෂණ දෙමළ’ නම් ග්‍රන්ථයෙහි දී c ශබ්දයෙහි උච්චාරණ විධි ආකාර තුනකින් දක්වා ඇත (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 101). ඒ ‘උ, [u] , [u]Z වශයෙනි. එහෙත්, ඔහු ‘දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය’ නම් ග්‍රන්ථයේ දී දක්වා ඇත්තේ [u] හා [u] වශයෙන් එහි උච්චාරණ විධි ද්වයක් පමණි. (යෝගරාජා සහ නාගික හිමි, 1998: 15). එස්. සුසින්දිරාජා, ඩබ්. එස්. කරුණාතිලක සහ ජේම්ස් ඩබ්. ගෙයර් ආදීන් ද දක්වන්නේ u ශබ්දයෙහි උච්චාරණ ප්‍රභේද දෙකක් පමණි (එස්. සුසින්දිරාජා සහ තවත් අය, 200 : xx). එසේ ම, මහාචාර්ය එස්. සුසින්දිරාජා, එස්. තිල්ලෙනාදන් සහ අබේසිංහ ජයකොඩි යන උගතුන් ‘දෙමළ කථන බස නම් ග්‍රන්ථයේ දී ‘උ’ ශබ්දයෙහි උච්චාරණය ආකාර දෙකකින් යුක්ත වන බව දක්වා ඇත (තිල්ලෙනාදන් සහ තවත් අය, 2007: xxvii).

ඒ අනුව ‘උ’ ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ මහාචාර්ය එස්. ජේ. යෝගරාජා එක මතයක් ද එස්. සුසින්දිරාජා වැන්නවුන් තවත් මතයක් ද ප්‍රකාශ කරන බව පැහැදිලි ය. එසේ ම, මහාචාර්ය එස්.සුසින්දිරාජා, එස්. තිල්ලෙනාදන් සහ අබේසිංහ ජයකොඩි ‘දෙමළ කථන බස’ නම් ග්‍රන්ථයේ දී එය වචනයක පළමු ව්‍යංජනය වශයෙන් යෙදුණු විට සිංහලයෙහි ‘උ’ ශබ්දයට සමාන ව උච්චාරණය වන බව දක්වයි (එම, xxvii). එසේ ම, මහාචාර්ය එස්.ජේ යෝගරාජා සිය ‘භාෂණ දෙමළ’ නම් ග්‍රන්ථයේ දී වචනයක මූල ‘උ’ ශබ්දය උච්චාරණය වන බවත්, වචනයක මූල ‘උ’, ‘උ’, ‘ඔ’, ‘ඔ’ යන ශබ්ද යෙදී පද මධ්‍යගත ව හා පදන්ත ව ද ‘උ’ ශබ්දය යෙදී ඇතිවිට එය [u] උච්චාරණය වන බවත් දක්වයි (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 101). එහෙත්, ‘දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය නම් ග්‍රන්ථයේ දී ඔහු දක්වන්නේ වචනයක පළමු වර්ණයේ කේවල ව හෝ ව්‍යංජනයකට අන්තර්ගත ව u සිංහලයෙහි ‘උ’ ශබ්දය මෙන් උච්චාරණය වන බවත්, සෙසු සියලු තැන්හි දී එය ‘ඉ-උ’ යන ශබ්දවලට

අතරමැදි තත්වයක් දරන [u] ශබ්දය නියෝජනය කරන බවත් ය (යෝගරාජා සහ නාගික හිමි, 1998: 09-11).

ඒ අනුව මහාවාරිය එස්.ජේ. යෝගරාජා [u] ශබ්දයෙහි උච්චාරණය පිළිබඳ ඒකමතික බවක් ප්‍රකාශ නො කරන බවත්, අවස්ථා දෙකක දී ආකාර දෙකකින් එය විග්‍රහ කරන බවත් විද්‍යමාන වේ. එ මෙන් ම, වචනයක මූල 'උ, උඟ, ඕ, ඕ' හැර සෙසු ස්වරයක් පද්ධියේ යෙදී ඉන් පසුව වචනයක මැද වචනාන්තයේ 'උ' ශබ්දය යෙදුණහොත් එය I ලෙස උච්චාරණය වන බව දක්වා ඇත (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 101). මෙම ශබ්දය පිළිබඳ ඔහු දක්වන අදහස ගැටලු සහගත ය. හේතුව ඔහු ශ්‍රී අක්ෂරයෙන් නියෝජනය වන ශබ්ද දෙකින් එකක් වශයෙන් නැතහොත් 'ඉ'හි එක් ශබ්දනුවක් වශයෙන් ද I සඳහන් කර තිබීම ය. එහි දී 'ඉ' ශබ්දය L , ண , ண , டு සහ ස්වරයකට පෙර හා තනි අ යන ශබ්දයට පෙර I ලෙස උච්චාරණය වන බව ඔහු දක්වයි (යෝගරාජා සහ ඉද්දමල්ගොඩ, 2005: 101). ජාත්‍යන්තර ශබ්ද ශික්ෂා හෝඩියෙහි ස්වර වර්ගීකරණයෙහි කිසිදු තැනක ශබ්දනු දෙකකට එක් සංකේතයක් දක්වා නොමැත. එ නිසා මහාවාරිය යෝගරාජා 2 සහ ශ්‍රී ශබ්ද දෙක ම නියෝජනය සඳහා දක්වන I ශබ්දනුව එක් ශබ්දමයක ශබ්දනුවක් විය යුතු ය. එය වෙනස් වූ ශබ්දම දෙකක ශබ්දනු දෙකක් නියෝජනය කිරීම සඳහා දක්වා තිබීම ගැටලු සහගත ය.

සමාලෝචනය

ඉහත දත්ත විශ්ලේෂණය මගින් පැහැදිලි වන්නේ දෙමළ භාෂාවෙහි ලක්ෂ්‍යාක්ෂරයන්හි උච්චාරණ ස්වරූපය පිළිබඳ ඒකමතික තීරණයක් නොමැති බව යි. එක ම ලේඛකයා වුව ද අවස්ථා දෙකක දී එකම ශබ්දය පිළිබඳ විවිධාකාරයෙහි අදහස් දක්වා ඇති බව පෙනේ. අදළ ශබ්ද හඳුනා ගැනීමත්, එහි විස්තෘතිය පිළිබඳ දක්වා ඇති මතයන්හි පරස්පරතා ඇති බවත් පෙනේ. එ නිසා නිශ්චිත භාෂා සැලසුම්කරණයක් ඔස්සේ මේ පිළිබඳ අවධානය යොමු කිරීම වැදගත් බව කිව යුතු ය.

ආන්තික සටහන්

1. මහාවාරිය එස්.ජේ. යෝගරාජාසිය 'කථන දමිළ' නම් ග්‍රන්ථයේ දී 'ල' ශබ්දයෙහි උච්ච, මධ්‍ය, විකුචිත උච්චාරණය (H) සංකේතය මගින් දක්වයි. මෙය නූතන ජාත්‍යන්තර ශබ්දශික්ෂා හෝඩියෙහි ඇතුළත් නො වන්නකි. දෙවැන්න සිංහලයෙහි 'ඉ' ශබ්දය මගින් නියෝජනය වේ.
2. මහාවාරිය එස්.ජේ. යෝගරාජා ජ ශබ්දයෙහි උච්ච ,මධ්‍ය, විකුචිත ශබ්ද ස්වරූපය මෙම සංකේතය මගින් දක්වයි. එයද ජාත්‍යන්තර ශබ්ද ශික්ෂා හෝඩියෙහි ස්වර වර්ගීකරණ ලැයිස්තුවෙහි අන්තර්ගත නො වේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

- කඳුරුගමුවේ නාගිත හිමි (පරි) ., (2010). ව්‍යවහාර දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය. කැලණිය: විද්‍යාලංකාර ප්‍රකාශන.
- තිලලොනාදන් එස්. සහ තවත් අය., (2007). කථන දෙමළ බස. කොළඹ: රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.
- ධම්මපාල හිමි, චරකාවැහැර., (2000). දෙමළ ව්‍යාකරණ විමර්ශනය. දිවුලපිටිය : සරස්වතී ප්‍රකාශන.
- යෝගරාජා, එස්.ජේ සහ කඳුරුගමුවේ නාගිත හිමි., (1998). දෙමළ භාෂා ප්‍රවේශය : ශබ්ද සහ අක්ෂර. කැලණිය : දර්ශක ප්‍රකාශක.
- යෝගරාජා, එස්.ජේ සහ කුමාරි ඉද්දමල්ගොඩ., (2005). භාෂණ දෙමළ. කොළඹ : ජාතික ඒකාබද්ධතා වැඩසටහන් ඒකකය.